

приеме императорския венец. Той не ще е тъй неспособен.

- Намурския граф ще е доста умен човек - отвърна севастократорът - щом е предпочел своето сигурно графство във Франция, пред една несигурна империя на Изток. Освен това чух, че той имал някаква разправа с граф дьо Лимбург и не можел да остави земята си.

- Конон дьо Бетюн никак не е весел, - отвърна кастрофилакът.
- Съжалявам го. Той е почтен и храбър мъж, последен остатък от ония смели рицари, които дойдоха преди петнадесет години насам. Сегашните са само готовановци...

Но затова пък императорът бе най-весел от всички. Мелнишкото вино, което гореше в кристалната, околчестта купа, която стоеше пред него, разигра кръвта му не по-малко от искрите, които блещукаха в черните очи на една демаозела срещу него.

- За ваше здраве! - възкликна Роберт и дигна купата. - За щастието и благоденствието Ви, мадемоазел дьо Новий!

Той се засмя, престори се, че не забелязва какво българския цар не вдигна на здравица, след това даде знак да повикат трубадурите. Дамите се наместиха по-близо до него, кучетата му го заградиха с алчен взор. Роберт им хвърли връз пода остатъци от яденето. След това плясна с ръце. Музикантите подеха агрив, весел рефрен. Ярво отекнаха ударите на барабанчетата, като подчертаваха игривостта на главната мелодия, трепнала в унеса на флейтите. Високо се издигна ясният глас на трубадура. Изправил вдъхновено нагоре младото си увенчано с лиляков венец чело, фрѐзецът пееше за хубостта и мъдростта на император Роберт, за ненадминатата му изящност и победите му над дамските сърца. Отвреме навреме трубадурът дърпаше струните на арфата си, в съпровод на общия рефрен, като подпираше на рамото си дрѐжката ѝ, направена във вид на лъвска глава.

Стражи, с копия в ръка, стояха като каменни изваяния зад господаря си. Разсмивачите лежахха като верни хрѐтове в краката му.